

Aşura Vakiası

Aşura Vakiası (Arapça: واقعة عاشوراء); hicretin 61. yılı Muharrem ayının onuncu günü Kerbela topraklarında, İmam Hüseyin (a.s) ile Ömer b. Sa'd'ın komutasındaki Yezid b. Muaviye'nin ordusuyla karşı karşıya geldiği ve İmam Hüseyin'in (a.s) kendisi, yarenleri ve akrabalarının şehit olmasıyla sonuçlanan hadisedir. İmam Hüseyin'in (a.s) şehit olmasından sonra kafilesinden geriye kalan kadın ve çocuklar esir alınarak,

islamkutuphanesi.com

Kufe'ye ve oradan da Şam'a götürüldüler.
Şii'ler her yıl Kerbela hadisesi
münasebetiyle matem ve yas merasimi
düzenlemektedirler.

Küçük resim
oluşturmada hata:
Dosya bulunmadı

Aşura Vakiası'nı Temsil Eden Tablo

Aşura vakiası Şiiler arasında Tevvabin ve
Muhtar'ın kıyamı gibi sayısız kıyamların
ilham kaynağı olmuştur. Birçok düşünür,
İran halkının İslam İnkılabını
gerçekleştirmeleri konusunda, Kerbela
vakiasından etkilendiğine inanmaktadır.

Aşura Vakıası Takvimi

Hicri Kameri 60. Yıl

<u>15 Recep</u>	<u>Muaviye b. Ebu Süfyan</u> 'ın ölümü
<u>28 Recep</u>	<u>İmam Hüseyin'in (a.s) Medine'den</u> <u>Kerbela'ya Çıkışı</u>
<u>3 Şaban</u>	<u>İmam Hüseyin'in (a.s) Mekke'ye Girişi.</u>
<u>10</u>	<u>Kufelilerin Gönderdiği İlk Mektupların</u>
<u>Ramazan</u>	<u>İmam Hüseyin'e (a.s) ulaşması.</u> <u>Kufelilerin Kays b. Mushir, Abdurrahman</u>
<u>12</u>	<u>b. Abdullah Erhebi ve Ammare Seluli</u>
<u>Ramazan</u>	vasıtasıyla gönderdiği 150 mektubun <u>İmam Hüseyin'e (a.s) ulaşması.</u> <u>Kufe halkı ve büyüklerinin Hani b. Hani</u>
<u>14</u>	<u>Sebi'i ve Said b. Abdullah Hanefi</u>
<u>Ramazan</u>	vasıtasıyla gönderdikleri mektubun <u>İmam</u> <u>Hüseyin'e (a.s) ulaşması.</u>
<u>15</u>	<u>Müslim b. Akil'in Mekke'den Kufe'ye doğru</u>
<u>Ramazan</u>	yola çıkışı.
<u>5 Şevval</u>	<u>Müslim b. Akil'in Kufe'ye girişi.</u>
<u>8 Zilhicce</u>	<u>İmam Hüseyin'in (a.s) Mekke'den Çıkışı.</u>
<u>8 Zilhicce</u>	Kufe'de <u>Müslim b. Akil'in Kıyamı.</u>

9 Zilhicce Müslim b. Akil'in Şehadeti.

Hicri Kameri 61. Yıl

1 Muharrem İmam Hüseyin'in (a.s) Kasrı Beni
Mekatil'de Ubeydullah b. Hür'ü Cufi ve
Amr b. Kays Meşriki'den yardım istemesi.

2 Muharrem İmam Hüseyin'in (a.s) kervanının
Kerbela'ya girişi

3 Muharrem Ömer Sa'd'ın dört bin kişilik orduyla
Kerbela'ya girişi.

6 Muharrem Habib bin Muzahir'in İmam Hüseyin'e
(a.s) yarenlik etmeleri için Beni Esed
kabilesinden yardım istemesi ve bu
görevde başarısız olması.

7 Muharrem İmam Hüseyin (a.s) ve Ashabının üzerine
suyun kapatılması.

7 Muharrem Müslim b. Avsece'nin İmam Hüseyin (a.s).
ve Ashabına katılması.

9 Muharrem Şimr b. Zilcevşen'in Kerbela'ya girmesi.

9 Muharrem Şimr'in Ümmü'l-Benin'in evlatlarına
emanname vermek istemesi ve onların
kabul etmemesi. (Tasua günü)

- 9 Muharrem Ömer bin Sa'd ordusunun İmam Hüseyin'e savaş ilan etmesi ve İmam Hüseyin'in (a.s) Ömer bin Sa'd'tan mühlet istemesi
- 10 Muharrem Aşura Vakıası; İmam Hüseyin (a.s) ve İmam Hüseyin'in (a.s) Ehlibeyt (a.s) ve yarenlerinin şehadeti. (Aşura günü)
- 11 Muharrem Esirlerin Kufe'ye doğru hareketi.
- 11 Muharrem Kerbela şehitlerinin Beni Esed (Gaziriyye ehlerinden) kabilesi tarafından toprağa verilmesi.
- 12 Muharrem Şehitlerden çok azının toprağa verilmesi.
- 12 Muharrem Kerbela Esirleri Kervanının Kufe'ye girişi.
- 19 Muharrem Esirler Kervanının Kufe'den Şam'a doğru hareketi.
- 1 Safer Ehlibeyt'in (a.s) ve İmam Hüseyin'in (a.s) bedensiz başının Şam'a getirilişi.
- 20 Safer Erbain (İmam Hüseyin'in (a.s) kırkı).
- 20 Safer Ehlibeyt'in (a.s) Kerbela'ya girişi.

20 Safer Bazı görüşlere göre; Ehlibeyt'in (a.s)
Şam'dan Medine'ye dönüşü.

Aşura vakası ve İmam Hüseyin'in (a.s) şehadet hadisesi, Şiilik hüviyetini şekillendiren en önemli unsurlardan birisidir. Şiilerin, mezhebi ve hatta sosyal yaşantıları Aşura kültüründen etkilenmiştir. Bu kültürün yansımaları, yüzyıllar boyunca Şii toplumların farklı düzey ve düşünce aralıklarında edebiyat, resim ve çeşitli hatıra yazıları gibi farklı sanatsal ifade biçimlerinde müşahade edilebilir.

Aşura'nın Manası

"Aşır" kelimesi on sayısına tekabül etmekte; "Uşır/Öşür" ise, onda bir ve "Aşır" ise, onuncu demektir. "Aşura" kelimesi tarihte terimsel bir anlam kazanmış olup, lügat bilginlerinin meşhur görüşüne göre Muharrem'in onuncu gününe denmektedir. ^[1] Bazı lügat alimleri "Aşura" kelimesinin İbranice olan "Aşur" ve "Aşura" kelimesinin Arapçalaştırılmış hali olduğunu (muarreb) söylemektedir. "Aşura" kelimesi İbranicede Tişri (Yahudi ayı) ayının onuncu gününü adlandırmak için kullanılmaktadır. ^[2]

Aşura, Hüseyin b. Ali'nin (a.s) şehit olduğu Muharrem ayının onuncu günüdür. ^[3]

Şiaların Bakışında Aşura Günü

Küçük resim

oluşturmada hata:

Dosya bulunmadı

Kerbela; Aşura Günü

Ubeydullah b. Ziyad türlü hile ve desiselerle Kufe'ye egemen olmayı başardı. Daha sonra İmam Hüseyin (a.s) ve az sayıda yarenini muhasara altına alarak, Kerbela'da Aşura günü hepsini acımasız ve feci bir şekilde şehit ettirdi. İbn-i Ziyad, İmam (a.s) ve yarenlerini şehit

ettirdikten sonra, kadın ve çocukları esir alarak bir müddet Kufe zindanlarında tuttu. Daha sonra Yezid b. Muaviye'ye bir mektup yazarak İmam Hüseyin (a.s) ve ashabının şehit olduğu haberini verdi. Bunun üzerine Yezid de bir mektup yazarak Ubeydullah'tan kesik başları ve onlara ait her şeyi esirlerle birlikte Demeşk'e göndermesini istedi.^[4]

Müslümanların ve özellikle Şiaların bakışında Aşura, Aşura gününün öncesi ve sonrasını içeren hadiselerdir. Yani Aşura gecesinden Şam-ı Gariban'a kadar hadiseleri, İmam Hüseyin'in (a.s) ordusunun savaş için hazırlanmasından, onların tamamının şehit olmasına kadar

yaşananlar ve yine geride kalanların esir alınmasından, çadırların yağmalanması ve yakılmasına kadar vuku bulan olayların tamamını kapsamaktadır.

Tasua Günü İkinci Vakti Yaşananlar

Muharrem ayının dokuzuncu günü – Tasua günü- ikindi vaktinden kısa bir süre sonra Kufe ordusu Ömer b. Sa'd'ın emriyle “Ya Haylullah” sloganı eşliğinde İmam Hüseyin'in (a.s) ordusu ile savaşmak için hazırlandı. Ancak İmam'ın (a.s) isteğiyle İbn-i Sa'd, İmam (a.s) ve yaranlarına geceyi namaz ve duayla geçirmeleri ve aynı zamanda aldıkları

karar noktasında düşünmeleri için bir gece fırsat verdi. Yani savaş Aşura gününe kadar ertelendi ve Kufe ordusu ordugahlarına geri döndü.^[5]

Tasua gününün ikindi vakti (Muharrem ayının dokuzuncu günü) İmam Hüseyin (a.s) bacısı Hız. Zeynep'e (s.a) gördüğü rüyadan bahsederek şöyle buyurdu: “Ceddim Resulullah'ı (s.a.a) rüyada gördüm ve bana “Çok geçmeden bizim yanımıza geleceksin” dedi.^[6]

Aşura gecesi, İmam Hüseyin (a.s) ve yarenlerinin ilahi dergahta dua ve namaz gecesiydi. Zehhak b. Abdullah Meşriki'den şöyle nakledilmiştir: İmam Hüseyin (a.s) ve yarenleri gecenin bir

bölümünü dua, münacat ve istiğfar ile geçirdiler^[7] ve İmam Hüseyin'in (a.s) dostlarının çadırlarından (durmaksızın) gelen dua, namaz, yakarış ve Kur'an zemzemeleri bal arılarının çıkardığı sesler gibiydi.”^[8]

Aşura Gecesi

Tasua gecesi İmam Hüseyin (a.s). akraba ve yarenlerini bir araya toplayarak onlara şöyle hitap etti: “Ben kendi yarenlerim ve Ehl-i beytimden daha sadık ve vefalı bir kimse bilmiyor ve tanımıyorum! Yarın savaş günüdür ve sizin üzerinizdeki bütün haklarımdan -biatimi üzerinizden kaldırdım- vazgeçiyorum; herkesin

gecenin karanlığından yararlanarak kendi yolunu tutması ve buradan uzaklaşmasına izin veriyorum.”

İmam Hüseyin’in (a.s) konuşması sona erince, İmam’ın (a.s) ashap ve yarenleri birbiri ardınca ayağa kalkarak, sonuna kadar İmam’la (a.s) birlikte olacaklarını; onu her türlü destekleyeceklerini vurgulamakla beraber, biatlarında vefalı ve kararlı olduklarını; biatlarına olan bağlılıkları noktasında açıklamalarda bulundular. İlk önce Abbas b. Ali ve onun ardından kardeşleri ve diğer Ehlibeyt gençleri İmam’ı (a.s) destekleyeceklerine; onunla beraber olacaklarına dair konuşmalar yaptılar...” [9]

İmam Hüseyin (a.s) daha sonra Akil'in evlatlarına dönerek "Ey Akilin evlatları! Babanız Müslim'in şehit olması (musibeti) size yeterdir. Ben size izin veriyorum; siz gidin" dedi. Ancak Müslim'in evlatları İmam'a (a.s) "Allah'a yemin olsun ki biz senden ayrılmayacağız; can, mal ve her şeyimizi sana feda etmeye hazırız; sizinle beraber savaşacağız" dediler. ^[10]

İmam Hüseyin'in (a.s) Ehlibeytinin (a.s) konuşmaları bittikten sonra, Müslim b. Avsece,^[11] Said b. Abdullah Hanefi, ^[12] Züheyr b. Kayn^[13] ve daha sonra İmam Hüseyin'in (a.s) diğer yarenleri şehadete ulaşıncaya dek İmam'la (a.s) birlikte

savaşacaklarına dair konuşmalar yaptılar.^[14] Bu sözlerden sonra İmam Hüseyin (a.s) ashabına şöyle buyurdular: “Şüphesiz ben yarın öldürüleceğim ve benim yanımda olan sizler de öldürüleceksiniz.”

İmam'ın (a.s) ashabı şöyle dediler: “Bize seninle beraber olmamız nedeniyle izzet bahşeden ve senin yanında şehadetle şereflendiren Allah’a şükürler olsun. Ey Allah Resulünün (s.a.a) kızının evladı! Bizim de cennette sizinle birlikte olmamıza razı olmaz mısınız?” İmam Seccad'dan (a.s), İmam Hüseyin'in (a.s) konuşmasından ve yarenlerinin verdikleri istekli cevaplardan sonra İmam'ın (a.s)

ashabı hakkında dua ettiği
nakledilmiştir.^[15]

Bu gecede Bureyr b. Huzeyr, Ömer b. Sa'd'a nasihat etmek için İmam'dan (a.s) izin istedi. İmam Hüseyin (a.s) izin verince Bureyr b. Huzeyr Ömer b. Sa'd'ın yanına gitti. Bureyr, İbn-i Sa'd'ın yanından döndükten sonra İmam'a (a.s) şöyle söyledi: "Ey Allah Resulünün (s.a.a) evladı! Ömer b. Sa'd Rey şehrinin mülkiyeti karşılığında sizi öldürmeye razı olmuş." ^[16]

Askeri Eylemler

Küçük resim
oluşturmada hata:
Dosya bulunmadı

*İmam Hüseyin'in (a.s) Mekke'den Kerbela'ya Hareket
Güzergahı*

İmam Hüseyin (a.s) bu gecede (Aşura
gecesi) etkili askeri önlemler almayı da
ihmal etmiyordu. Rivayet edildiğine göre
Eba Abdillahi'l-Hüseyin (a.s) gece yarısı

tek başına çadırlardan ayrılarak etraftaki tepelikleri ve çukur bölgeleri inceleyerek, yarın yapılacak saldırıdan önce gerekli hazırlık ve önlemleri aldılar.^[17]

Bu gecede İmam Hüseyin'in (a.s) ashap ve yarenleri İmam'ın (a.s) emriyle çadırların bulunduğu ordugahın etrafına hendeğe benzer çukurlar kazarak içini odun, diken ve çalı çırpmı ile doldurdular. İmam Hüseyin (a.s) ashabına, düşmanla savaşmakla meşgulken, ateşin düşmanın arkadan saldırmasını ve Ehlibeytin (a.s) mahremiyetine el uzatmalarının önünü alması için, düşman saldırıya geçer geçmez hemen hendeklerde bulunan odun ve otları yakmalarını emretti. Alınan

bu tedbirler Aşura günü İmam Hüseyin'in (a.s) ashabı için çok faydalı oldu.^[18]

Aynı şekilde İmam Hüseyin (a.s) ashabına, çadırları birbirlerine yaklaştırmalarını, çadırların iplerini birbirine geçirerek bağlamalarını ve düşmana bir cepheden karşı koyabilmek için kendileri orta ön tarafta olacak şekilde çadırları arka sağ ve sol taraflarına almalarını emretti. Böylece çadırlar, onları üç taraftan sarmış olacaktı ve düşman sadece bir yönden saldırmak zorunda kalacaktı.^[19]

İmam Hüseyin'in (a.s) Ashabının Ahitlerine Bağlılıklarını Yeniden Vurgulamaları

Aşura gecesi İmam Hüseyin (a.s)

etraftaki tepe ve geçitleri incelemek için tek başına çadırdan ayrıldı. Bunu gören Nafi' ise sessizce İmam'ın (a.s) peşinden gitti.

Çadırların etrafındaki bölgeleri inceledikten sonra geri dönen İmam Hüseyin (a.s), kız kardeşi Hız. Zeynep'in (s.a) çadırına girdi. Çadırın dışında İmam Hüseyin'i (a.s) bekleyen Nafi' b. Hilal, Hız. Zeynep'in (s.a) İmam'a şöyle arz ettiğini duydu: "Ashab ve yarenlerinizi imtihan ettiniz mi? Onların da diğerleri gibi size sırtlarını dönmelerinden ve savaş anında sizi düşmana teslim etmelerinden korkuyorum."

İmam Hüseyin (a.s) Hız. Zeyneb'e cevap olarak şöyle buyurdu: “Allah’a yemin olsun ki bunları imtihan ettim ve onları ölümü gördükleri halde ölüme göğüslerini siper eden ve annesinin sinesini arzulayan bebeğin arzuladığı gibi, benim yolumda ölmeye hazır olan insanlar olarak gördüm.”

İmam Hüseyin’in (a.s) Ehlibeyt'inin kendi ashap ve yarenlerinin sebat ve sadakatlari noktasında endişeli olduğunu hisseden Nafı b. Hilal, Habib b. Mezahir’in yanına gidip onunla meşveret ettikten sonra ashapla birlikte, İmam Hüseyin (a.s) ve Ehlibeyt'ini kanlarının son

damlasına kadar savunacaklarına dair güvence verme kararı aldılar.

Habib b. Mezahir, İmam'ın (a.s) yarenlerine seslenerek toplanmalarını istedi. Daha sonra aşıpla birlikte kılıçlar çekili olarak ve bir ağızdan İmam Hüseyin'in (a.s) hareminin (Ehlibeyt'inin bulunduğı çadırların) yanına gelerek şöyle feryat etti: “Ey Allah Resulünün (s.a.a) Ehlibeyti! Bu sizin gençleriniz ve savaşçılarınızın kılıcı, sizin kötülüğünüzü isteyenlerin boynuna inmeden kılıfına girmeyecektir. Bu mızraklar da sadece sizi davet edip yüzüstü bırakanların sinesine indirmek için yemin eden evlatlarınızın mızraklarıdır.”^[20]

İmam Hüseyin'in (a.s) Hz. Zeynep ile (s.a) Konuşması

İmam Hüseyin (a.s) Aşura gecesi bacısı Hz. Zeynep'i (s.a) sabırlı ve vakarlı olmaya davet etti.^[21]

İmam Hüseyin'in (a.s) Tarafından Mektupların Yazılması

İmam Hüseyin (a.s) gerekli şahıs ve gruplara yazması gereken mektupları Aşura gecesi yazdı ve muhasara altında tutulmalarından dolayı mektupları kendisinin şehadetinden sonra yerlerine ulaştırması için Fatıma (kızı), Zeynep (bacısı) ve İmam Seccad'a (a.s) emanet etti. İmam (a.s) mektuplardan birini de

Kufe halkı için yazarak, Kufe halkının ihanet ve bedbahtlıklarını beyan etti.

Aşura Gününün Sabahı

Aşura sabahı İmam Hüseyin (a.s) yarenleri ile birlikte sabah namazını eda ettiler. ^[22] Kılınan namazın ardından İmam (a.s) kırk süvari ve otuz iki piyadeden oluşan ordusunun^[23] saflarını düzeltti. Züheyr b. Kayn'ı ordunun sağ tarafındaki askerlerin emiri ve Habib b. Mezahir'i de sol tarafın komutanı yapan İmam Hüseyin (a.s) savaş bayrağını da kardeşi Abbas'ın (a.s) eline verdi.^[24]

İmam'ın (a.s) emriyle ashap çadırları arkalarına aldıktan^[25] sonra, düşman

askerlerinin arka taraftan yapacağı saldırıları engellemek için daha önce kazılan ve içi odun ve otlarla doldurulan çukurları ateşe verdiler.^[26]

Savaş meydanının diğer tarafında ise, Ömer b. Sa'd sabah namazını kıldıktan sonra meşhur görüşe göre dört bin kişiden oluşan ordusunun komutanlarını belirlerdi. İbn-i Sa'd, Amr b. Haccac-ı Zübeydi'yi ordunun sağ kanadına, Şimr b. Zî'l Cevşeni de sol kanadına, Azere b. Kays-ı Ehmesi'yi süvarilerin ve Şebes b. Rib'i'yi ise piyadelerin komutanı yaptı.^[27]

Aynı şekilde Abdullah b. Züheyr-i Esedi'yi Kufelilerin komutanı, Abdurrahman b. Ebi Sire'yi Mezhec ve Ben-i Esed kabilelerin

komutanı, Kays b. Eş'as b. Kays'ı Rebie ve Kinde ve Hür b. Yezid-i Riyahi'yi ise, Tamim oğulları ve Hemdan kabilelerinin komutanı yapan Ömer b. Sa'd bayrağı kölesi Zuveyd'e (Dureyd) vererek^[28] İmam Hüseyin (a.s) ve ashabıyla savaşmak için hazırlandı.

Rivayete göre İmam'ın (a.s) gözü kalabalık düşman ordusuna takılıp düşmanın çokluğunu görünce, ellerini duaya kaldırarak şöyle duada bulundular: "Allah'ım! Her gam ve kederde sığınağım, her sıkıntı ve zorlukta ümidim ve her musibette güvendiğim Sensin. Kalpleri zayıflatan, kurtuluş yollarını kapatan (insanı çaresiz bırakan), dostları kaçırان,

düşmanları sevindiren, nice gam ve musibetleri Sana şikayet ettim.

Başkalarından ümidimi kesip Sana yöneldim. Ve Sende benden o gam ve üzüntüyü giderdin; onları Sen izale ettin. Her nimetin sahibi, her güzelliğin sahibi ve her dileğin nihayeti de Sensin.”[29]

O gününün sabahı, düşmanın çadırlara yaklaşmaması için çadırların arasında nöbet tutan İmam'ın (a.s) ashabı, çadırlara yaklaşmak isteyen Kufe ordusu askerlerinden birkaçını oracıkta öldürdüler.[30]

İmam Hüseyin (a.s) ve Ashabının Konuşmaları

Savaşın başlamasından önce İmam Hüseyin (a.s). Kufe ordusuna hücceti tamamlamak üzere atına binerek, ashabından birkaç kişi ile birlikte düşman ordusuna yaklaştı ve önünde bulunan Bureyr b. Huzeyr'e "Ey Bureyr! Bunlarla konuş ve onlara nasihatte bulun" dedi.^[31] Bunun üzerine Bureyr b. Huzeyr Ömer b. Sa'd'ın ordusunun karşına geçerek onlara nasihatte bulundu.^[32]

İmam Hüseyin (a.s) düşman ordusunun karşısına geçip, İbni Sa'd'ın ordusunda bulunan çoğu kişinin duyduğu, yüksek bir sesle nasihat ederek, onları adalet ve insafı olmaya davet etti. İmam (a.s), Allah'a hamdu senadan sonra kendini

tanıtmaya başladı. Kendisinin, Peygamberin kızının oğlu, Peygamberin vasisi ve amcası oğlunun oğlu ve Seyyid-uş Şüheda Hamza ve Cafer-i Tayyar'ın amcası olduğunu belirtti. Daha sonra Resulullah'ın yaşayan sahabelerinden Cabir b. Abdullah-i Ensari, Ebu Said-i Hudri, Sehl b. Sa'd Saidi, Zeyd b. Erkam ve Enes b. Malik'i şahit tutarak Peygamber Efendimizin (s.a.a) bir hadisine işaret etti ve şöyle buyurdu: "Hasan ve Hüseyin cennet gençlerinin efendileridir" sözünü duymamış mısınız?

İmam Hüseyin'in (a.s) sözü bu noktaya gelince, Kufe ordusu komutanlarından Şebes b. Rib'i, Haccar b. Ebcer, Kays b.

Eş'as b. Kays ve Yezid b. Haris'e doğru bakarak, onlara kendi ibaretleri ile yazdıkları mektupları hatırlattı. Ancak onlar yazdıklarını inkar ederek, İmamı (a.s) teslim olmaya davet ettiler. Bunun üzerine İmam (a.s) şöyle cevap verdi: "Hayır, Allah'a andolsun ki ben onlara zillet eli vermeyeceğim."^[33]

("Ey insanlar! Soyumu söyleyin; ben kimim? Sonra kendinize gelin ve nefsinizi kınayın. Bakın, beni öldürmeniz ve hürmetimi gözetmemeniz size caiz midir? Ben, Peygamberinizin kızının oğlu değil miyim? Ben, Peygamberinizin vasisi ve amcası oğlunun oğlu değil miyim? Ben, herkesten önce Allah'a iman eden ve

Peygamber'in risaletini tasdik eden kimsenin oğlu değil miyim? Seyyid-uş Şüheda olan Hamza, babamın amcası değil midir? Cafer-i Tayyar amcam değil midir? Peygamber'in benim ve kardeşim hakkındaki: "Bu ikisi cennet gençlerinin efendileridir" dediği sözünü duymamış mısınız? Eğer sözümü tasdik ederseniz, bu söylediğim sözler bir gerçektir. Allah'a andolsun ki Allah-u Teala'nın yalancıya gazab ettiğini ve uydurduğu sözün zararını kendisine çevirdiğini bildiğim günden beri yalan söylemiş değilim. Eğer beni yalanlarsanız, şimdi Müslümanların arasında Peygamber'in ashabından olan kimseler mevcuttur ve bunu onlardan soracak olursanız, size söylerler. Cabir b.

Abdullah-i Ensari, Ebu Said-i Hudri, Sehl b. Sa'd Saidi, Zeyd b. Erkam ve Enes b. Malik'ten sorun, öğrenin. Şüphesiz onların hepsi, Resulullah'ın benim ve kardeşimin (Hasan'ın) hakkında buyurduğu sözü duymuşlardır. Bu sözler, sizi kanımı dökmekten alıkoymuyor mu?" Bu arada Şimr b. Zil-Cevşen bağırarak şöyle dedi: "Onlar kalbiyle değil de diliyle Allah'a ibadet ediyor, ne söylediğini bilmiyor")

İmam'ın (a.s) Kufe halkına yaptığı konuşmasından sonra Zuheyr b. Kayn İmam Hüseyin'in (a.s) faziletlerinden bahsederek onlara nasihat etmeye başladı.^[34] Gerçi Şimr'in İmam Hüseyin'in

(a.s) konuşması sırasında da dediği gibi, Kufe ordusundan hiç kimse bu sözleri anlamadı ve Zuheyr'in nasihatlerine de kötü sözler sarf ederek karşılık verdiler.^[35]

İmam'ın (a.s) Savaşı Başlatan Taraf Olmasına Muhalefeti

Ömer b. Sa'd'ın ordusu savaş için hazırlanırken İmam Hüseyin'in (a.s) emriyle çadırların arkasındaki hendekler ateşe verildi. Bu sırada Şimr b. Zil-Cevşen bir grup süvari ile beraber İmam Hüseyin'in (a.s) ordugahının etrafını dolanarak çadırlara yaklaşmak istedi. Ancak gözü ateşlerin yükseldiği hendeğe

düşünce, İmam Hüseyin'e (a.s) kötü sözler sarf etti.

Müslim b. Avsece'nin orada olması ve Şimr'e ok atmak (vurmak) için hazır olduğunu bildirmesine rağmen, İmam (a.s) şöyle buyurdu: “Savaşı başlatan taraf olmak istemiyorum”.^[36]

Hür b. Yezid-i Riyahi'nin Tövbesi

Aşura gününün sabahı İmam Hüseyin'in (a.s) “Acaba aranızda feryadımıza yetişip bize yardımda bulunacak bir kimse yok mudur?” çağrısı Hür b. Yezid-i Riyahi'yi etkiledi ve Kufe ordusunun İmam Hüseyin'le (a.s) savaşmada ciddi olduğunu görünce, İbn-i Sa'd'ın ordusunu

terk ederek, İmam Hüseyin'in (a.s) ordusuna katıldı.^[37] Rivayet edildiğine göre, Hür b. Yezid-i Riyahi İmam'dan (a.s) diğer sahabelerinden önce Yezid'in ordusuna karşı savaşmak için izin istedi ve İmam'ın (a.s) izin vermesi üzerine meydana çıkarak şehit oldu. Bazı tarihi kaynaklar Hür'ün Aşura gününün öğle vaktinde şehadete ulaştığını nakletmektedir.^[38]

Ömer b. Sa'd Tarafından Savaşın Başlatılması

Ömer b. Sa'd'ın, kölesi Dureyd'i (Zuveyd) yanına çağırarak "Ey Dureyd bayrağı öne çıkar" demesi ve Dureyd'inde bayrağı öne

ıkarmasıyla savaş başladı. Daha sonra İbn-i Sa'd yayına bir ok takarak onu İmam Hüseyin (a.s). ordugahına doğru attı ve "Emir, yanında ilk ok atanın ben olduğuma dair şahitlik edin" dedi.^[39] Onun ardından ordusundaki askerler de ok atmaya başladılar.^[40]

Aşura günündeki ilk savaş saldırıları gruplar halinde gerçekleşti ve yapılan ilk saldırılarda İmam'ın (a.s) ok sayıda yareni şehit oldu. Bu saldırılar ilk saldırı olarak bilinmiş ve bazı tarihi kaynaklar bu saldırılar sonucunda İmam Hüseyin'in (a.s) elliye yakın ashabının şehit olduğunu nakletmiştir. Daha sonra İmam'ın (a.s) yarenleri birer, ikişer savaş

meydanına ıktılar. Her halükarda ashap, düşman ordusundan hiç kimseyi İmam Hüseyin'e (a.s) yakınlaşmasına izin vermiyorlardı.^[41]

Müslim b. Avsece'nin Şehadeti

Amr b. Haccac ordusuyla İmam Hüseyin'in (a.s) ordusunun sağ koluna saldırdı. Ancak İmam Hüseyin'in (a.s) ashapı direnerek onların ilerlemesine engel oldular. Bu durumu gören Amr b. Haccac'ın süvari askerleri geri çekilerek ordugahlarına döndüler. Haccac'ın ordusu geri kaçarken İmam'ın (a.s) yarenleri onları ok yağmuruna tutarak, bazılarını öldürüp bazılarını ise

yaraladılar.^[42] Teke tek savaşta Kufe ordusundan bazı askerlerin öldürölmesi üzerine, Ömer b. Sa'd teke tek savaş için kimsenin meydana çıkmamasını emretti.^[43]

Amr b. Haccac beraberindekilerle birlikte Fırat Nehri tarafından tekrar İmam Hüseyin'in (a.s) ordusuna saldırdı ve birkaç saat savaştılar. İmam'ın (a.s) yarenlerinin güçlü direnişiiyle karşılaşınca bir müddet savaştıktan sonra tekrar geri çekilmek zorunda kaldılar. Bu saldırı sonucunda Müslim b. Avsece-i Esemi şehadet mertebesine erişti.^[44] Bundan dolayı İmam'ın (a.s) ashabından ilk şehit

olan kişinin Müslim b. Avsece olduğu söylenmektedir.^[45]

Abdullah b. Umeyr'in Savaşı

Okçuların ok atmaları sona erince, Yesar –Zeyd b. Ebih'in kölesi- ve Salim –Ubeydullah b. Ziyad'ın kölesi- öne çıkarak meydan okudular. Bureyr b. Huzeyr ve Habib b. Mezahir savaşmak için ayağa kalktılar ama İmam Hüseyin (a.s) onlara izin vermedi. Daha sonra Abdullah b. Umeyr ayağa kalkarak izin istedi ve İmam Hüseyin (a.s) ona savaşması için izin verdi.

Şimr'in Savaşa Daha İstekli Olması

Amr b. Haccac'ın hamlesinden kısa bir süre sonra Şimr b. Zi'l Cevşen'de İbn-i Sa'd'ın ordusundan yanına aldığı askerlerle birlikte İmam Hüseyin'in (a.s) ordusunun sol tarafına saldırdı. Ancak o da İmam'ın (a.s) ashabının şiddetli direnişiyile karşılaştı.^[46]

Kufe ordusu komutanları arasında Şimr b. Zi'l Cevşen gibi savaşa iştiaklı olan çok az kişi bulunmaktaydı. Hatta Şimr, İmam'ın huzurunda kadınları katletme ve çadırları ateşe verme azminden vazgeçmedi.^[47]

Dört Bir Taraftan Saldırı

Küçük resim
oluşturmada hata:
Dosya bulunmadı

Aşura Vakıası

Aşura günü öğle vaktinden önce düşman ordusu İmam Hüseyin'in (a.s) ordusuna karşı kapsamlı bir saldırı başlatarak, her taraftan İmam (a.s) ve yarenlerine hamle etti. Kufe ordusunun bu hamleleri karşısında İmam'ın (a.s) yarenleri çok şiddetli bir şekilde çarpıştılar. Bu saldırılarda İmam'ın (a.s) ordusunun süvari askerlerinin sayısının az olmasına rağmen (otuz iki kişi) öyle cesurca

savaştılar ki sayıca kat kat fazla olan Kufe ordusunu aciz bırakarak, Kufe ordusu süvarilerinin komutanı Azere b. Kays'ı, Ömer b. Sa'd'dan yardım istemeye mecbur ettiler.^[48]

Ömer b. Sa'd, Husayn b. Temim'i yanına çağırarak onu zırhlı süvariler ve beş yüz okçu ile birlikte Azere b. Kays'ın yanına gönderdi. Onlar İmam'ın (a.s) ordusuna yaklaşınca, İmam'ın (a.s) ashabını ok yağmuruna tutmaya başladılar.^[49]

İmam Hüseyin'in (a.s) yarenleri üçerli ve dörderli gruplar halinde çadırların arasına dağılarak, çadırları korumaya başladılar. Düşman ordusundan her kim çadırlara saldırmaya veya yağmalamaya kalkışırsa,

onu kılıç darbeleriyle veya okla öldürüyorlardı. Ömer b. Sa'd'ın ordusu İmam'ın (a.s) ve yarenlerinin işini bitirmede başarısız olması, İbn-i Sa'd'ın "çadırları tahrip etme" emri vermesine neden oldu. Bunun üzerine Kufe ordusu her yönden çadırlara saldırmaya başladı. Düşman ordusundan yapılan saldırılardan birinde Şimr b. Zi'l Cevşen yanındakilerde birlikte çadırların arkasından İmam'ın (a.s) çadırlarına ulaştı. Ancak Züheyr b. Kayn İmam'ın (a.s) yarenlerinden on kişiyle beraber onlara saldırarak, onları çadırlardan uzaklaştırdılar.^[50]

Savaş gün ortasına kadar devam etti^[51] ve bu zaman zarfında İmam Hüseyin'in

(a.s) birçok yareni şehit oldu. Bu birbiri ardınca yapılan saldırılar sonucunda Müslim b. Avsece'nin yanı sıra İmam'ın (a.s) ordusunun sol kanadının komutanı Abdullah b. Umeyr-i Kelbi de Hani b. Tesbit-i Hazremi ve Bukeyr b. Hayy-ı Temimi'nin eliyle şehit edildi.^[52] Amr b. Halid-i Seydavi, Cabir b. Haris-i Selmani, Amr b. Halid'in kölesi Amr, Mucemmi b. Abdullah Aizi ve oğlu Aiz b. Mucemmi de düşman ordusuyla girilen muharebede şehit oldular.^[53] Bazı tarihçilere göre, sayıları elliye ulaşan İmam'ın (a.s) diğer yarenlerinden bir kısmı da bu saldırılar sonucunda şehit oldular.^[54]

Aşura Günü Öğle Vakti

Hadiseleri

Aşura gününün güneşi öğle vaktine geldiğinde, Ebu Semame Amr b. Abdullah Saidi öğle namazının vaktini İmam'a (a.s) hatırlattı. İmam Hüseyin (a.s) başını kaldırarak gökyüzüne baktılar ve ona dua ederek şöyle buyurdular: "Bize namazı hatırlattın; Allah seni zikir ehli olan namaz kılanlardan kılsın. Evet, şimdi öğle namazının ilk vaktidir. Düşmandan namaz kılmamız için savaşı durdurmalarını isteyin."^[55] O anda İbn-i Sa'd'ın ordusundan Husayn b. Temim adlı bir kişi "onun (Hüseyin (a.s)) namazı kabul olmayacaktır" diye bağırdı. Bunu duyan Habib b. Mezahir sinirlenerek ona

cevaben şöyle dedi: “Ey Numeyr! Ey cahil! Resulullah’ın evlatlarının namazlarının kabul olmayıp da senin gibi merkebin namazı mı kabul olacağını sanıyorsun?!” Hasin, akrabaları ve etrafındakiler Habib’e saldırarak onunla savaşmaya başladılar. [56] ve sonunda Budeyl b. Sureym ve Husayn b. Numeyr-i Temimi Habib b. Mezahiri şehit ettiler. [57]

Aşura Günü Öğle Namazı

Aşura günü öğle namazı vakti gelince, İmam (a.s) ve yarenleri öğle namazını eda etmek için hazırlandılar. İmam (a.s) Zuheyr b. Kayn ve Said b. Abdullah-i Hanefi’ye düşmanın muhtemel saldırıları

karşısında namaz kılanları korumak amacıyla, İmam (a.s) ve yarenlerinin önünde durmalarını emretti. Namazın başlamasıyla ^[58] İbn-i Sa'd'ın ordusu İmam Hüseyin (a.s) ve yarenlerini oklarla hedef almaya başladılar. Ama Zuheyr ve Abdullah kendilerini düşmanın saldırılarına karşı siper ederek, düşman ordusu tarafından atılan okların İmam (a.s) ve yarenlerine isabet etmesini engelliyorlardı.^[59]

Namazın bitmesinden sonra Said b. Abdullah aldığı ağır yaraların ardından şehit oldu.^[60] Öğle namazından sonra, Zuheyr b. Kayn, Bureyr b. Huzeyr-i Hamdani, Nafi' b. Hilal-i Cemeli, Abis b.

Ebi Şebibi Şakiri, Hanzala b. Sa'd-ı Şebami ve ... birbiri ardınca meydana çıkarak şehadet mertebesine ulaştılar.^[61]

Aşura Gününün İkinci Vakti

İmam Hüseyin'in (a.s) Akrabalarının Şehadeti

İmam'ın (a.s) sahabelerinin şehit olmasının ardından, İmam'ın Ehlibeyti savaş için hazırlandılar. Haşim oğullarından savaş için ilk izin isteyen ve şehit olan Ali Ekber b. Hüseyin (a.s) idi. İmam (a.s) ona izin verdi.^[62]

Ali Ekber, İmam'dan (a.s) izin aldıktan sonra savaş meydanına gitti ve İmam

Hüseyin (a.s) onun hakkında yaptığı duada onun her yönüyle Peygamber'e benzediğini dile getirdi. [63]

Ali Ekber'in şehadetinden sonra İmam Hüseyin'in (a.s) diğer kardeşleri Abbas b. Ali'den (a.s) önce şehit oldular.[64] Artık Ben-i Haşim hanedanının fertleri; Akil b. Ebi Talib'in çocukları, Abdullah b. Müslim b. Akil ve Cafer b. Ebi Talib'in evlatları; Adiy b. Abdullah b. Cafer-i Tayyar ve İmam Hasan'ın (a.s) evlatları; Kasım b. Hasan ve İmam Hüseyin'in (a.s) kardeşleri; Ebu'l Fazl (a.s), Ebu Bekir, Abdullah ve Cafer ve ... birbiri ardınca meydana giderek şehit oldular.[65]

İmam Hüseyin'in (a.s) ordugahının muhasara altında bulunmasından dolayı su getirme vazifesinin kendisine verildiği Ebu'l-Fazlı'l-Abbas –ordunun sancaktarı ve çadırların koruyucusu- su getirmek için gittiği Fırat kıyısında İbn-i Sa'd'ın, İmam'ın (a.s) ordusunun suya ulaşmasını engellemek için koyduğu bekçilerle girdiği savaş sonucunda şehit düştü.^[66] İmam'ın (a.s) yarenlerinden en son şehidin Suveyd b. Amr b. Hes'emi olduğu rivayet edilmektedir.^[67]

İmam Seccad'ın (a.s) Düşmanla Savaşmak İstemesi

Bütün ashap, Ensar ve Ben-i Haşim'in şehit olmasından sonra Eba Abdillah

(a.s) savaş meydanına gitti. Ehlibeyt'in (a.s) sabırsızlığını ve kaygılandığını görmek, İmam Hüseyin'i (a.s) çok üzüyordu. İmam (a.s) etrafına baktı ama kendisi için bir yar ve yardımcı göremedi. İmam Hüseyin (a.s) nereye yönelse bir başka acıyla karşılaşıyordu. Bir yanda bedenleri parça parça edilmiş ve kanlara boyanmış dostları, bir yanda kadınların ve çocukların feryat ve figanlarını görüyordu. İmam (a.s) bu esnada Kufe ordusuna şöyle seslendi: "Ey kavim! Sizin aranızda Resulullah'ın Ehlibeyt'ini savunacak birisi yok mu? Sizin aranızda bizim hakkımızda Allah'tan korkan kimse yok mu? Acaba aranızda feryadımıza yetişip bize yardımda bulunacak bir kimse yok

mudur?”^[68] Ancak Kufe ordusundan bir cevap duyulmadı.

İmam Hüseyin (a.s) şehit düşen yarenlerinin pak bedenlerine bakarak şöyle buyurdular: “Ey Habib b. Mezahir! Ey Zuheyr b. Kayn! Ey Müslim b. Avsece! Ey zamanın yiğit ve cengaverleri! Size seslendiğim halde neden sesimi duymuyorsunuz? Sizi çağırıyorum, neden davetime icabet etmiyorsunuz? Sizler uykuda ve ben sizlerin tatlı uykudan uyanmanızı ümit ediyorum. Zira bunlar sizden başka yardımcıları olmayan Allah resulünün (s.a.a) Ehlibeyt’inin kadınlarıdır. Uykudan uyanın ey Aziz ve Kerimler! Bu zalimlerin tuğyan ve isyanlarına karşı

Allah Resulünün (s.a.a) Ehlibeytini
savunun.”

İmam'ın (a.s) sözlerini işiten kadınların
nale ve figanları yükselmeye başladı. Bu
esnada babasının sesini duyan İmam
Seccad (a.s) اساسına yaslanarak
çadırdan dışarı çıktı ama kılıcı taşıyacak
mecali yoktu. İmam Hüseyin'in (a.s)
İmam Seccad'ın (a.s) bu durumunu
görünce, Ümmü Kulsüm'e hitaben şöyle
dedi: “Onun önünü alın ki yeryüzü
Resulullah'ın (s.a.a) evlatlarından boş
kalmasın”^[69]

**İmam Hüseyin'in (a.s) Savaş İçin
Hazırlanması**

İmam Hüseyin (a.s) çadırlara gelerek, Ehlibeyt'ine sabırlı ve sessiz olmaları tavsiyesinde bulunduktan sonra, kendi kızları, bacıları, çocukları ve kadınları ile vedalaştı. Düşman askerlerinin yağmalamamaları için giyeceği gömleğin bazı yerlerini yırttıktan sonra, elbiselerinin altına giydiler. Gerçi Kufe ordusu askerleri bu elbiseyi de yağmaladı.^[70]

İmam Hüseyin (a.s) süt içen yavrusunun susuzluktan ağladığını görünce, onu kucağına alarak savaş meydanının yakınlarına götürdü ve “Ey cemaat! Eğer bizlere acıımıyorsanız bari bu süt emen çocuğa acıyın” dedi. Ama Kufe ordusu bu çocuğa bile acımadı ve İbn-i Sa’d’ın

ordusundan Hermele b. Kahil-i Esedi çocuğun boğazını okla hedef alarak, çocuğu babasının kucağında şehit etti.
[71]

İmam Hüseyin'in (a.s) Aşura Günü İkinci Vakti Yaptığı Savaşları

Yarenlerinin ve yakınlarının şehit olmasından sonra İmam'ın (a.s) yalnız kalmasına rağmen, bir müddet Kufe ordusundan hiç kimse İmam'la (a.s) yüz yüze savaşmak için öne çıkmadı. İmam Hüseyin (a.s) suya ulaşmak için atını Fırat'a doğru sürdü ama yolunu kestiler.^[72] İmam (a.s) yalnız kalmasına, başından ve bedeninin bir çok yerinden derin ve ağır yaralar almasına rağmen,

korkusuzca ve cesurca kılıç sallamaya ve direnmeye devam ediyordu.^[73]

Humeyd b. Müslim'den şöyle nakledilmektedir: “Vücudunun çeşitli yerlerinden yaralandığı, çocuğu, ailesi ve arkadaşları gözünün önünde öldürüldüğü halde, onun gibi cesaretini kaybetmeyen, en ufak bir korku belirtisi göstermeyen birini bugüne kadar daha görmedim.

Piyade birlikleri toplu olarak ona saldırdıkları zaman, o da kılıcıyla onlara hamle ediyor, kurdun saldırısı karşısında ikiye yarılan keçi sürüsü gibi, onları sağından solundan ikiye yarıyordu.”^[74]

Seyyid b. Tavus da şöyle nakletmektedir: “İmam Hüseyin'in (a.s) düşman ordusu

saflarına saldırmasıyla birlikte, otuz bin kişilik düşman ordusu geri çekilip çekirge sürüsü gibi dağılıyorlardı.”^[75]

Bir müddet düşmanla savaştıktan sonra çadırlara dönen İmam Hüseyin (a.s) ailesini sabırlı olmaya davet etti.^[76]

Kadınlarla teker teker vedalaşan İmam (a.s)^[77] daha sonra İmam Seccad’ın (a.s) yanına vardılar.^[78]

İmam Hüseyin (a.s) Ehlibeyti ile vedalaşma ile meşgulken, Kufe ordusu İbn-i Sa’d’ın emriyle İmam’ın (a.s) çadırlarına saldırmaya ve oklarla İmam’ı (a.s) hedef almaya başladılar. Öyle ki bazı oklar çadırların arasından geçerek İmam

Hüseyin'in (a.s) ailesinin vahşetine ve paniklemesine neden oldu.^[79]

İmam Hüseyin'in (a.s) Şehadeti

Aşura günü kendisi için bir konum belirleyen İmam Hüseyin (a.s) düşmana oradan saldırıyor ve saldırıdan sonra tekrar aynı yere dönüyordu ve (çadırlardaki Ehlibeytinin duyabilmesi için) yüksek sesle “La havle ve la Kuvvete illa billah” diyordu.^[80] İmam Hüseyin'in (a.s) birkaç defa saldırıp yerine geri dönmesinden sonra, Şimr b. Zi'l Cevşen Kufe ordusundan birkaç kişiyle İmam'ın (a.s) çadırlarına saldırarak İmam Hüseyin (a.s) ve çadırların arasını açtı. Bu durumu

gören İmam Hüseyin (a.s) şöyle feryat etti: “Yazıklar olsun size! Eğer dininiz yoksa ve kıyamet gününden korkmuyorsanız, hiç olmazsa dünyanızda hür ve özgür kişiler olun.”^[81]

Şimr’in komutasında olan piyade birlikleri İmam Hüseyin’in (a.s) etrafını sarmalarına rağmen, öne çıkamıyorlardı ve bundan dolayı Şimr çaresizce onları teşvik ediyordu.^[82] Daha sonra Şimr b. Zi’l Cevşen okçulardan İmam’ı (a.s) ok yağmuruna tutmalarını istedi. Dört bir taraftan gelen okların çokluğuyla İmam’ın (a.s) bedeni oklarla dolmuştu.^[83] Bunun üzerine İmam (a.s) geri çekildi ve

düşman ordusu da karşısında saf
tuttu.^[84]

Rivayet edildiği üzere Kinde kabilesinden biri, İmam Hüseyin'in (a.s) mübarek kafasına ilk darbeyi vurdu.^[85] Bazı kaynaklara göre ise, ağır yaralar alan ve savaşmaktan dolayı bedeni zayıf düşen İmam (a.s) dinlenmek için bir süre savaşı bıraktığında alnına bir taş isabet etti ve yüzü kana bulandı. İmam (a.s) gömleğinin bir köşesini kaldırarak yüzünün kanını silmek istediğinde ise, üç başlı ve zehirli bir ok İmam'ın (a.s) kalbine isabet etti.^[86]

Başka kaynakların naklettiğine göre, Malik b. Nuseyr adında bir şahıs İmam'ın

(a.s) başına öyle bir darbe indirdi ki
İmam'ın (a.s) miğferinin bağı kırıldı;[87]
Zerea b. Şerik-i Temimi de İmam'ın (a.s)
sol omuzuna ağır bir darbe vurdu. Sinan
b. Enes'de İmam'ın (a.s) boğazını okla
hedef aldı ve daha sonra Salih b. Veheb
Cu'fi de (Sinan b. Enes'in naklettiğine
göre) öne çıkarak, mızrakla İmam'ın (a.s)
yan tarafından öyle bir darbe indirdi ki,
İmam Hüseyin (a.s) sağ yanı üstüne
attan aşağı düştü.[88]

Kufe ordusu İmam'ı (a.s) muhasara altına
aldıklarında ve İmam Hüseyin (a.s) izzetli
hayatının son anlarını yaşarken, İmam'ın
(a.s) çadırlarından bu durumu (düşmanın
İmam'ı (a.s) aralarına aldıklarını) gören

Abdullah b. Hasan adında küçük yaşıta bir çocuk Zeynep'in (s.a) bütün çabalarına rağmen İmam Hüseyin'e (a.s) doğru koştu. Bahr (Ebcer) b. Ka'b (başka bir nakle göre Hermele b. Kahili Esedi) kılıcıyla İmam Hüseyin'e (a.s) saldırdı. Ama Abdullah elini kılıca karşı siper edince, kılıç darbesi Abdullah'ın elini kesti.^[89]

Şimr b. Zi'l Cevşen, aralarında Ebu'l Cunub Abdurrahman b. Ziyad, Kaş'em b. Amr b. Yezid-i Herduvanı Cu'fı, Salih b. Veheb Yezeni, Sinan b. Enes-i Nehai ve Havli b. Yezid Esbehi'nin bulunduğu Kufe ordusundan bir grupla İmam Hüseyin'e (a.s) doğru yaklaştılar. Şimr onları İmam'a

(a.s) saldırarak işini bitirmeleri için teşvik ediyordu^[90], ancak kimse bu işe yanaşmıyordu. Daha sonra Şimr, Huli b. Yezid'e İmam'ın (a.s) başını mübarek bedeninden ayırmasını emretti. Huli b. Yezîd İmam'ın (a.s) mübarek başını kesmek için katligaha varınca, eli ve bedenini titreme sardı ve hedefine ulaşamadan geri döndü. Bunun üzerine Şimr^[91] ve başka bir nakle göre Sinan b. Enes^[92] atından aşağı indi ve İmam'ın (a.s) mübarek başını bedeninden ayırarak Huli'nin eline verdi.^[93] İmam (a.s) şehit olurken bedeninde 33 kılıç darbesi ve 34 mızrak yarası vardı.^[94] Düşman ordusu İmam Hüseyin'in (a.s) şehadetinden

sonra elbise ve eşyalarını yağmalayarak, İmam'ın (a.s) bedenini üryan bıraktılar.

İmam (a.s) ve Diğer Şehitlerin Cansız Bedenleri Üstünde At Koşturmaları

İbn-i Ziyad'ın emrini yerine getirmek için aralarında İshak b. Huye ve Ehnes b. Mursed gibi kişilerin bulunduğu Kufe ordusundan on gönüllü asker Ömer b. Sa'd'ın emriyle İmam Hüseyin'in (a.s) pak bedeni üzerinde at koşturdular.^[95]

İmam (a.s) ve Diğer Şehitlerin Başlarını Bedenlerinden Ayırmaları

Ömer b. Sa'd o gün İmam'ın (a.s) mübarek başını Huli b. Yezid-i Esbehi ve Humeyd b. Müslim-i Ezdi ile birlikte Ubeydullah b. Ziyad'a gönderdi. İbn-i Sa'd aynı şekilde Ben-i Haşim gençleri ve İmam Hüseyin'in (a.s) yarenlerinin başlarını da mübarek bedenlerinden (yetmiş iki baş) ayırmalarını emretti. Onları da Şimr b. Zi'l Cevşen, Kays b. Eş'as ve Amr b. Haccac ile birlikte Kufe'ye gönderdi.^[96]

Savaştan Sonra Vuku Bulan Olaylar

Çadırların Yağmalanması

İmam Hüseyin'in (a.s) şehit olmasından sonra, düşman ordusu at, deve, elbise ve hatta kadınların süs eşyalarını yağmalamak için çadırlara saldırdılar. Onlar, İmam Hüseyin'in (a.s) çadırlarını yağmalamada birbiriyle yarışıyorlardı.

Şimr b. Zi'l Cevşen Kufe ordusundan bir grupta çadırlara girdiler. Şimr, İmam Seccad'ı (a.s) şehit etmeyi düşünüyordu. Ancak Hız. Zeynep (s.a) ona engel oldu. Başka bir nakle göre ise, Ömer b. Sa'd'ın askerleri Şimr'in bu işi yapmasına itiraz ettiler. Ömer b. Sa'd'ın emriyle kadınları bir çadıra topladılar ve onları korumak için çadırların başlarını birkaç asker diktiler.

İmam Hüseyin'in (a.s) Yarenlerinden Geride Kalanlar

Dahhak b. Abdullah-i Meşriki ve Abdurrahman b. Abdurrabbe-i Ensari muhasara ve olay yerinden kaçtılar.

Merga'a b. Temimi-yi Esedi Ubeydullah b. Ziyad tarafından sürgün edildi. İmam Hüseyin'in (a.s) eşi Rubab'ın kölesi olan Ukbe b. Sema'n ise, köle olması nedeniyle İbn-i Sa'd tarafından azat edildi.

İmam'ın (a.s) Ehlibeytinin Esareti

Aşura vakıasında ağır hasta olan İmam Ali b. Hüseyin (a.s), Hız. Zeynep (s.a) ve geride kalan diğerleri ile birlikte esir alındılar. Ömer b. Sa'd ve ordusu, esirleri

Kufe'ye Emevi hakimi İbn-i Ziyad'ın yanına götürdüler ve oradan da Şam'a Yezîd'in sarayına gönderdiler.

Aşura Vakası Şehitlerinin Toprağa Verilmesi

Kerbela şehitlerinin mübarek ve pak bedenlerinin toprağa verildiği gün hakkında tarihçiler arasında görüş ayrılıkları bulunmaktadır. Bazıları Muharrem'in on birinci günü -yani Ömer b. Sa'd'ın Kerbela'dan çıktığı gün-^[97] ve bazıları ise, Muharrem ayının on üçüncü^[98] gününü Kerbela şehitlerinin bedenlerinin toprağa verildiği gün olarak açıklamışlardır. Ehlisünnet alim ve

tarihçileri ise, İmam Hüseyin (a.s). ve yarenlerinin hicretin 61. yılı Muharrem ayının on birinci günü toprağa verildiği noktasında ittifak etmişlerdir.^[99]

İmam Hüseyin (a.s) ve yarenlerinin şehit olmasından sonra, Ömer b. Sa'd kendi grubundaki 88 askerin cesedini defnetmelerini emretti. Ancak İmam (a.s) ve vefalı yarenlerinin mübarek ve pak bedenlerini öylece toprağın üzerinde bıraktı.^[100]

Bazı rivayetlere göre, İbn Sa'd ve ordusu gittikten sonra, evleri Kerbela'ya yakın olan Ben-i Esed kabilesi Kerbela hadisesinin yaşandığı yere geldiler. Yerde sadece İmam Hüseyin (a.s) ve

yarenlerinin cansız bedenlerini görünce, düşman tehlikesinin olmadığı gecenin bir vaktinde İmam Hüseyin (a.s) ve yarenlerinin namazlarını kıldıktan sonra toprağa verdiler. ^[101]

İmam Hüseyin'i (a.s) şu andaki kabir-i şeriflerinin bulunduğu yere ve Ali Asgar'ı ise, İmam'ın (a.s) ayak tarafının aşağısına defnettiler. İmam'ın (a.s) Ehlibeyti için kabirler kazdılar. Yarenleri için de İmam'ın (a.s) ayak tarafının aşağısında kabir kazdılar ve onları orada toprağa verdiler. Gerçi hepsinin toprağa verilmesinde bir şüphe yoktur; ancak onların kabirlerinin yerini dakik olarak bilmiyoruz. ^[102] Hız.

Abbas'ın (a.s) mübarek bedenini de şehit olduğu yerde toprağa verdiler. [103]

Aynı şekilde Kerbela şehitlerinin toprağa verilme anında, Hür'ün akraba ve kabilesi ve bir başka rivayete göre annesi gelerek, Hür'ün bedenini şu anda Hür b. Yezid-i Riyahi'nin türbesi olarak bilinen yere götürüp, toprağa verdiği rivayet edilmiştir. [104]

Ben-i Esed kabilesi amcaoğullarının – Habib b. Mezahir- İmam Hüseyin'in diğer yarenleri ile birlikte defnedilmesine razı olmadılar ve bundan dolayı diğerlerinden ayrı İmam Hüseyin'in (a.s) başının üst tarafında, bugün Habib b. Mezahir'in

kabri olarak bilinen yerde toprağa verdiler.^[105]

İmam Hüseyin'in (a.s) Başının Defnedilmesi

Ubeydullah b. Ziyad, İmam Hüseyin'in (a.s) mübarek başını bir ağacın başına asarak şehirde gezdirdi ve bir müddet sonra İmam'ın (a.s) mübarek başını diğer şehitlerin başıyla birlikte Zehr b. Kayy-ı Cu'fı ile Şam'a (Demeşk) Yezid'e yolladı.^[106] Atike (Yezid'in kızı ve Abdulmelik b. Mervan'ın eşi) saygıyla İmam'ın (a.s) başını yıkadı ve koku sürdü ve daha sonra Demeşk bağlarından (sarayın bağı veya başka bir bahçede)

birinde toprağa verdi. Bir başka rivayete göre ise, İmam'ın (a.s) mübarek başını Kufe, Şam, Askalan ve Mısır'a^[107] götürdükten sonra kefenleyerek H.z. Fatıma'nın (s.a) kabrinin yanına; Baki mezarlığında toprağa verdiler.^[108] Elemu'l Huda'ya^[109] göre, İmam'ın (a.s) başını Şam'dan Kerbela'ya geri döndürdüler ve mübarek bedeninin yanına defnettiler.

Aşura'nın Habercisi

İmam Hüseyin'in (a.s) şehadetinden sonra, esirler kervanında bulunan H.z. Zeynep (s.a), Kufe'de Ubeydullah b. Ziyad'ın ve Demeşk'de Yezid'in sarayında, İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamının mahiyeti,

Yezid'in fasit hükümeti ve Kufelilerin hilelerini anlatan belîğ hutbeler okudu.^[110]

Dış Bağlantılar

- [Ehlibeyt Dostlarına Muharrem Ayı Düsturları](#)

Ayrıca Bakınız

- [Kerbela](#)
- [İmam Hüseyin](#)
- [İmam Seccad](#)
- [Hız. Zeyneb](#)
- [Hız. Abbas](#)
- [Hız. Ali Ekber](#)
- [Hız. Ali Asker](#)
- [Kerbela Şehitleri](#)
- [Aşura Takvimi](#)
- [Medine'den Kerbela'ya](#)
- [Aşura Ziyareti](#)

Kaynakça

1. *Dehhuda, Ali Ekber, Lügatname-i Dehhuda, c. 10, s. 15663.*
2. *Dairetu'l Mearif, Teşeyyü, c. 11, s. 15.*
3. *Dehhuda, Ali Ekber, Lügatname-i Dehhuda,*

Bibliyografi

■ İbn-i	■ İbnu'l	ed Bakır
E'sem, el-	Demeşki;	el-
Futuh, c.	Cevahiru'l	Mahmudi,
5, tahkik:	Metalib fı	Kum,
...	...	...

"[https://tr.wikishia.net/index.php?](https://tr.wikishia.net/index.php?title=Aşura_Vakıası&oldid=128032)

[title=Aşura_Vakıası&oldid=128032](https://tr.wikishia.net/index.php?title=Aşura_Vakıası&oldid=128032)" adresinden

alındı.

Son değişiklik 5 gün önce Rezvani ...